

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi razširjeni senat)

z dne 8. maja 2024*

„Ekonomska in monetarna unija – Bančna unija – Enotni mehanizem za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij (EMR) – Enotni sklad za reševanje (ESR) – Sklep EOR o izračunu predhodnih prispevkov za leto 2021 – Obveznost obrazložitve – Ugovor nezakonitosti – Časovna omejitev učinkov sodbe“

V zadevi T-393/21,

Max Heindr. Sutor OHG s sedežem v Hamburgu (Nemčija), ki jo zastopajo A. Glos, M. Rätz, H.-U. Klöppel in M. Meisgeier, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Enotnemu odboru za reševanje (EOR), ki ga zastopajo J. Kerlin, C. De Falco in T. Wittenberg, agenti, skupaj z B. Meyringom, T. Klupschem in S. Ianc, odvetniki,

tožena stranka,

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi razširjeni senat),

v sestavi A. Kornezov, predsednik, G. De Baere, D. Petrlík (poročevalec), K. Kecsmár, sodniki, in S. Kingston, sodnica,

sodna tajnica: S. Jund, administratorica,

na podlagi pisnega dela postopka,

na podlagi obravnave z dne 9. marca 2023

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo¹

- 1 Tožeča stranka, družba Max Heinr. Sutor OHG, s tožbo na podlagi člena 263 PDEU predlaga razglasitev ničnosti Sklepa SRB/ES/2021/22 Enotnega odbora za reševanje (EOR) z dne 14. aprila 2021 o izračunu predhodnih prispevkov za leto 2021 v Enotni sklad za reševanje (v nadaljevanju: izpodbijani sklep) v delu, v katerem se nanaša nanjo.

[...]

III. Predlogi strank

- 25 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- izpodbijani sklep in izpodbijano sporočilo razglasi za nična;
 - EOR naloži plačilo stroškov.
- 26 EOR Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrne;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov;
 - podredno, v primeru razglasitve ničnosti ohrani učinke izpodbijanega sklepa do njegove nadomestitve ali vsaj šest mesecev od datuma pravnomočnosti sodbe.

IV. Pravo

- 27 Najprej je treba opozoriti, da tožeča stranka s tožbo iz previdnosti predlaga tudi razglasitev ničnosti izpodbijanega sporočila, če bi mu Splošno sodišče na podlagi odgovora na šesti tožbeni razlog priznalo vsebino, ki je neodvisna od vsebine izpodbijanega sklepa. Po mnenju tožeče stranke EOR v tem sporočilu pojasnjuje svojo odločitev, da ne ugotovi zahtevi za revizijo njenih podatkov v zvezi s predhodnimi prispevki za prispevna obdobja od leta 2018 do leta 2020.
- 28 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da so kljub naslovu predloga za razglasitev ničnosti izpodbijanega sporočila, kot ga je oblikovala tožeča stranka, njene trditve dejansko omejene na izpodbijanje zakonitosti izpodbijanega sklepa. Tožeča stranka tako ne navaja nobenih samostojnih in ciljno usmerjenih trditev v zvezi z izpodbijanim sporočilom. V teh okoliščinah je treba iz tega sklepati, da se šesti tožbeni razlog in tožba kot celota dejansko nanašata le na izpodbijani sklep.
- 29 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja štirinajst tožbenih razlogov, ki se nanašajo na:
- prvič, kršitev člena 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63;
 - drugič, kršitev načela sorazmernosti iz člena 70(2), drugi pododstavek, Uredbe št. 806/2014 v povezavi s členom 103(7) Direktive 2014/59;

¹ Navedene so le točke zadevne sodbe, za katere Splošno sodišče meni, da je njihova objava koristna.

- tretjič, kršitev načela enakega obravnavanja;
- četrtrič, kršitev svobode gospodarske pobude, varovane s členom 16 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina);
- petič, kršitev njene svobode ustanavljanja iz določb člena 49 v povezavi s členom 54 PDEU;
- šestič, kršitev člena 17(3) in (4) Delegirane uredbe 2015/63;
- sedmič, kršitev pravice do izjave iz člena 41(1) in (2)(a) Listine;
- osmič, kršitev obveznosti obrazložitve iz člena 41(1) in (2)(c) Listine ter člena 296, drugi odstavek, PDEU;
- devetič, kršitev načela učinkovitega sodnega varstva iz člena 47(1) Listine;
- desetič, podredno, ugovor nezakonnosti členov od 4 do 7 in 9 Delegirane uredbe 2015/63 ter Priloge I k tej uredbi zaradi kršitve obveznosti obrazložitve iz člena 296, drugi odstavek, PDEU;
- enajstič, podredno, ugovor nezakonnosti členov od 4 do 7 in 9 Delegirane uredbe 2015/63 ter Priloge I k tej uredbi zaradi kršitve načela učinkovitega sodnega varstva iz člena 47(1) Listine;
- dvanajstič, podredno, ugovor nezakonnosti člena 14(2) in člena 3, točka 11, Delegirane uredbe 2015/63 zaradi kršitve člena 103(7) Direktive 2014/59 in načela enakega obravnavanja;
- trinajstič, podredno, ugovor nezakonnosti člena 14(2) in člena 3, točka 11, Delegirane uredbe 2015/63 zaradi kršitve svobode gospodarske pobude, varovane s členom 16 Listine;
- štirinajstič, podredno, ugovor nezakonnosti člena 14(2) in člena 3, točka 11, Delegirane uredbe 2015/63 zaradi kršitve svobode ustanavljanja, varovane z določbami člena 49 PDEU v povezavi s členom 54 PDEU.

30 Tožeča stranka je v repliki navedla, da umika deseti in enajsti tožbeni razlog.

31 Najprej je treba preučiti tožbene razloge, s katerimi se tožeča stranka sklicuje na nezakonnost člena 14(2) in člena 3, točka 11, Delegirane uredbe 2015/63, in nato tožbene razloge, ki se neposredno nanašajo na zakonitost izpodbijanega sklepa.

A. Ugovori nezakonnosti, ki se nanašajo na člen 3, točka 11, člen 5(1)(e) in člen 14(2) Delegirane uredbe 2015/63

32 Tožeča stranka z naslovom dvanajstega, trinajstega in štirinajstega tožbenega razloga uveljavlja ugovore nezakonnosti člena 14(2) in člena 3, točka 11, Delegirane uredbe 2015/63. Vendar je iz obrazložitve tožbe razvidno, da tožeča stranka v bistvu izpodbija tudi zakonitost člena 5(1)(e) te delegirane uredbe.

33 Natančneje, tožeča stranka tako z dvanajstim tožbenim razlogom trdi, da člen 3, točka 11, člen 5(1)(e) in člen 14(2) Delegirane uredbe 2015/63 kršijo člen 103(7) Direktive 2014/59 in načelo enakega obravnavanja. S trinajstim tožbenim razlogom tožeča stranka trdi, da te določbe

Delegirane uredbe 2015/63 kršijo tudi svobodo gospodarske pobude, varovano s členom 16 Listine. S štirinajstim tožbenim razlogom tožeča stranka trdi, da navedene določbe kršijo svobodo ustanavljanja, varovano s členoma 49 in 54 PDEU.

- 34 Tožeča stranka je te ugovore nezakonitosti uveljavljala za primer, da bi bilo treba člen 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63 razlagati tako, da ne dovoljuje izključitve obveznosti iz fiduciarnih razmerij iz izračuna obveznosti, uporabljenega za določitev predhodnih prispevkov.
- 35 Tako je treba najprej preučiti, ali je treba člen 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63 razlagati tako, da ne dovoljuje take izključitve. Če je tako, bo treba nato presoditi, ali sta člen 14(2) in člen 3, točka 11, Delegirane uredbe 2015/63 v skladu s členom 103(7) Direktive 2014/59, načelom enakega obravnavanja, členom 16 Listine ter členoma 49 in 54 PDEU.

1. Obseg člena 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63

- 36 V skladu s členom 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63 so iz izračuna predhodnih prispevkov izključene, „v primeru investicijskih podjetij, obveznosti, ki so posledica dejstva, da podjetje drži sredstva ali denar strank, [...] pod pogojem, da so te stranke zaščitene v skladu z veljavnim insolvenčnim pravom“.
- 37 Tožeča stranka trdi, da je treba to določbo razlagati tako, da ji omogoča, da znesek svojih obveznosti iz fiduciarnih razmerij izključi iz izračuna svojih obveznosti pri določitvi svojega predhodnega prispevka, saj te obveznosti izpolnjujejo pogoje iz navedene določbe.
- 38 EOR prereka trditve tožeče stranke.
- 39 Iz sodne prakse izhaja, da člen 5(1) Delegirane uredbe 2015/63 EOR ne daje diskrecijske pravice, da v okviru prilagoditve, ki temelji na tveganju, iz predhodnih prispevkov izključi nekatere obveznosti, temveč so v njem, nasprotno, natančno naštetih pogoji, pod katerimi je obveznost lahko predmet take izključitve (glej v tem smislu sodbo z dne 3. decembra 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, točka 93). V skladu s to sodno prakso upoštevanje načel enakega obravnavanja, prepovedi diskriminacije in sorazmernosti ne more utemeljiti drugačne ugotovitve, saj je Delegirana uredba 2015/63 posebej določila položaje s posebnimi značilnostmi, neposredno povezanimi s tveganji, ki jih pomenijo zadevne obveznosti (sodba z dne 3. decembra 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, točka 95).
- 40 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je treba v skladu s sodno prakso določbe, ki uvajajo odstopanje, razlagati ozko (glej v tem smislu sodbo z dne 14. novembra 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, točki 39 in 40). Ker torej člen 5(1) Delegirane uredbe 2015/63 določa odstopanje od splošnega pravila iz člena 103(2) Direktive 2014/59 s tem, da omogoča izključitev nekaterih obveznosti iz izračuna predhodnih prispevkov, gre za določbo, ki jo je treba razlagati ozko.
- 41 V teh okoliščinah je treba poudariti, da člen 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63 določa tri kumulativne pogoje za izključitev zadevnih obveznosti iz izračuna predhodnih prispevkov, in sicer, prvič, iti mora za obveznosti investicijskega podjetja, drugič, biti morajo posledica dejstva, da podjetje drži sredstva ali denar strank, in tretjič, te stranke morajo biti zaščitene z veljavnim insolvenčnim pravom.

- 42 Tožeča stranka v zvezi s prvim pogojem trdi, da jo je treba šteti za investicijsko podjetje v smislu člena 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63.
- 43 Pojem „investicijska podjetja“ je v členu 3, točka 2, Delegirane uredbe 2015/63 opredeljen kot „investicijska podjetja, kot so opredeljena v točki (3) člena 2(1) Direktive 2014/59 [...]“.
- 44 Med strankama ni sporno, da je bil ob sprejetju izpodbijanega sklepa v členu 2(1), točka 3, Direktive 2014/59 pojem „investicijsko podjetje“ opredeljen kot „investicijsko podjetje, kot je opredeljeno v točki (2) člena 4(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 [...]“, v kateri pa je bil pojem „investicijsko podjetje“ opredeljen kot nanašajoč se na „osebo, opredeljeno v točki (1) člena 4(1) Direktive 2004/39/ES, za katero veljajo zahteve, določene z navedeno direktivo, razen: (a) kreditnih institucij [...]“.
- 45 Iz samega besedila teh določb izhaja, da se odstopanje iz člena 5(1)(e) Delegirane uredbe ob sprejetju izpodbijanega sklepa ni uporabljalo za subjekte, ki so bili hkrati kreditne institucije in investicijska podjetja, kot je bilo v primeru tožeče stranke. V zvezi s tem ni sporno, da je tožeča stranka kreditna institucija, ki ima dovoljenje za opravljanje bančnih storitev kot institucija v smislu člena 2 in člena 3(1), točka 13, Uredbe št. 806/2014 v povezavi s členom 2(1), točka 2, Direktive 2014/59.
- 46 Te ugotovitve ne omajajo trditve tožeče stranke, da ima dovoljenje za opravljanje investicijskih storitev in poslov iz točk od 1 do 7 oddelka A Priloge I k Direktivi 2014/65/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o trgih finančnih instrumentov ter spremembi Direktive 2002/92/ES in Direktive 2011/61/EU (UL 2014, L 173, str. 349).
- 47 Kot namreč trdi EOR, če bi se Komisija v členu 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63 nameravala sklicevati tako na kreditne institucije kot na investicijska podjetja ali celo na kreditne institucije, ki so tudi investicijska podjetja, bi se v tej določbi sklicevala na „institucije“ in ne na „investicijska podjetja“. Komisija je to dejansko storila v točkah (a), (b) in (f) te določbe tako, da je uporabila izraz „institucija“. Nasprotno pa je Komisija, ko je želela omejiti uporabo izjeme iz člena 5(1) te delegirane uredbe na nekatere subjekte, uporabila natančnejše formulacije, kot so formulacije „centralne nasprotne stranke“, „centralne depotne družbe“ in „investicijska podjetja“, uporabljene v točkah (c), (d) oziroma (e) te določbe.
- 48 Nazadnje, kar zadeva trditve tožeče stranke, da sklicevanje v členu 2(1), točka 3, Direktive 2014/59 na člen 4(1), točka 2, Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL 2013, L 176, str. 1) pomeni napako pri sklicevanju, ki bi jo moral EOR popraviti, tožeča stranka v podporo tej trditvi ne navaja nobenega oprijemljivega elementa.
- 49 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je bila opredelitev pojma „investicijsko podjetje“, kot je trenutno določena v členu 2(1), točka 3, Direktive 2014/59, spremenjena s členom 63, točka 1, Direktive (EU) 2019/2034 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o bonitetnem nadzoru investicijskih podjetij ter o spremembi direktiv 2002/87/ES, 2009/65/ES, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU in 2014/65/EU (UL 2019, L 314, str. 64). Ta opredelitev se zdaj sklicuje na člen 4(1), točka 22, Uredbe (EU) 2019/2033 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2019 o bonitetnih zahtevah za investicijska podjetja ter o spremembi uredb (EU) št. 1093/2010, (EU) št. 575/2013, (EU) št. 600/2014 in (EU) št. 806/2014 (UL 2019, L 314, str. 1),

ki pa v zvezi s pojmom „investicijsko podjetje“ napotuje na člen 4(1), točka 1, Direktive 2014/65, ki ta pojem opredeljuje kot pravno osebo, ki opravlja investicijske storitve za tretje stranke, pri čemer kreditne institucije iz te opredelitve niso izključene.

- 50 Vendar med strankama ni sporno, da se je ta sprememba opredelitve pojma „investicijsko podjetje“ iz člena 2(1), točka 3, Direktive 2014/59 v skladu s členom 67(1), drugi pododstavek, Direktive 2019/2034 v povezavi z uvodno izjavo 39 te iste direktive uporabljala šele od 26. junija 2021.
- 51 Iz navedenega izhaja, da je treba člen 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63 v različici, ki se je uporabljala ob sprejetju izpodbijanega sklepa 14. aprila 2021, razlagati tako, da ne dopušča, da se iz izračuna obveznosti, uporabljenih za določitev njihovega predhodnega prispevka, izključijo obveznosti kreditnih institucij, kot je tožeča stranka.
- 52 V teh okoliščinah obveznosti iz fiduciarnih razmerij tožeče stranke ne izpolnjujejo prvega pogoja iz člena 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63.
- 53 Ker so trije pogoji iz člena 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63 kumulativni, je treba trditve tožeče stranke zavrniti v celoti, ne da bi bilo treba preučiti, ali sta izpolnjena preostala dva pogoja.
- 54 Zato je treba preučiti ugovore nezakonitosti, ki jih je tožeča stranka navedla v okviru dvanajstega, trinajstega in štirinajstega tožbenega razloga.

2. Dvanajsti tožbeni razlog: nezakonitost člena 3, točka 11, člena 5(1)(e) in člena 14(2) Delegirane uredbe 2015/63, ker naj bi bili v nasprotju s členom 103(7) Direktive 2014/59 in načelom enakega obravnavanja

- 55 Ta tožbeni razlog je razdeljen na dva dela, ki se nanašata, prvič, na nezakonitost člena 3, točka 11, člena 5(1)(e) in člena 14(2) Delegirane uredbe 2015/63 zaradi kršitve člena 103(7) Direktive 2014/59 in, drugič, na kršitev načela enakega obravnavanja s temi istimi določbami.
- 56 Najprej je treba poudariti, da člen 14(2) Delegirane uredbe 2015/63 institucijam nalaga obveznost, da EOR predložijo vsaj informacije iz Priloge II k tej delegirani uredbi, pri čemer morajo institucije v skladu z drugo alineo te priloge EOR predložiti podatke, ki se nanašajo na „[c]elotne obveznosti“, ki so v členu 3, točka 11, navedene delegirane uredbe opredeljene kot celotne obveznosti, kot so opredeljene v oddelku 3 Direktive Sveta 86/635/EGS z dne 8. decembra 1986 o letnih računovodskih izkazih in konsolidiranih računovodskih izkazih bank in drugih finančnih institucij (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 1, str. 157) ali kot so opredeljene v Mednarodnih standardih za poročanje o finančnem položaju iz Uredbe (ES) št. 1606/2002 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. julija 2002 o uporabi mednarodnih računovodskih standardov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 609).

a) Prvi del: kršitev člena 103(7) Direktive 2014/59

- 57 Iz točk od 39 do 53 zgoraj je razvidno, da člen 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63 ne določa izključitve obveznosti iz fiduciarnih razmerij iz izračuna predhodnih prispevkov in tako navedene obveznosti vključuje v ta izračun. Taka izključitev ni določena niti s členom 3, točka 11, niti s členom 14(2) te iste delegirane uredbe.

- 58 Tožeča stranka v bistvu trdi, da zgoraj navedene določbe Delegirane uredbe 2015/63 kršijo člen 103(7)(a) Direktive 2014/59, ker pri ugotavljanju profila tveganja institucij ne upoštevajo netvegane narave obveznosti iz fiduciarnih razmerij.
- 59 EOR prereka trditve tožeče stranke.
- 60 V zvezi s tem je treba poudariti, da je Komisija v skladu s členom 103(7) Direktive 2014/59 pooblaščen za sprejemanje delegiranih aktov, da opredeli pojem „prilagajanja [predhodnih] prispevkov sorazmerno s profilom tveganja institucij“.
- 61 Vendar ima Komisija v kontekstu prenesenih pooblastil v smislu člena 290 PDEU v okviru izvajanja svojih pristojnosti široko diskrecijsko pravico, zlasti kadar mora opravljati kompleksne presoje in ocene (glej v tem smislu sodbo z dne 11. maja 2017, Dyson/Komisija, C-44/16 P, EU:C:2017:357, točka 53 in navedena sodna praksa).
- 62 To velja za določitev meril za prilagoditev predhodnih prispevkov profilu tveganja v skladu s členom 103(7) Direktive 2014/59.
- 63 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je posebna narava teh prispevkov, kot izhaja iz uvodnih izjav od 105 do 107 Direktive 2014/59 in uvodne izjave 41 Uredbe št. 806/2014, v skladu z logiko zavarovanja zagotoviti, da finančni sektor EMR zagotavlja zadostna finančna sredstva, da bi lahko izpolnjeval svoje funkcije, pri čemer morajo zadevne institucije sprejeti manj tvegane modele poslovanja (glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 113).
- 64 V tem okviru in kot je razvidno iz uvodne izjave 114 Direktive 2014/59, je zakonodajalec Unije Komisiji naložil, naj z delegiranim aktom določi način, na katerega bi morali biti prispevki institucij v sheme za financiranje reševanja prilagojeni sorazmerno z njihovim profilom tveganja.
- 65 V istem smislu je v uvodni izjavi 107 te direktive pojasnjeno, da je treba za pošten izračun predhodnih prispevkov in zagotavljanje spodbud za poslovanje po manj tveganem modelu pri prispevkih v nacionalne sheme financiranja upoštevati kreditno, likvidnostno in tržno tveganje institucij.
- 66 Iz navedenega izhaja, da je morala Komisija pravila za prilagoditev predhodnih prispevkov glede na profil tveganja institucij oblikovati tako, da je uresničevala dva povezana cilja, in sicer na eni strani zagotoviti upoštevanje različnih tveganj, ki izhajajo iz dejavnosti bančnih ali širše finančnih institucij, in na drugi strani te institucije spodbuditi, da sledijo manj tveganim modelom poslovanja.
- 67 Kot pa je razvidno iz dokumentov v zvezi s sprejetjem Delegirane uredbe 2015/63, zlasti dokumentov „JRC technical work supporting Commission second level legislation on risk based contributions to the (single) resolution fund“ (tehnična študija JRC v podporo zakonodaji Komisije na drugi ravni o prispevkih na podlagi tveganja v (enotni) sklad za reševanje) in „Commission Staff Working Document: estimates of the application of the proposed methodology for the calculation of contributions to resolution financing arrangements“ (delovni dokument služb Komisije: ocene uporabe predlagane metodologije za izračun prispevkov v sheme za financiranje reševanj), je priprava takšnih pravil vključevala komplekse presoje in ocene Komisije, saj je morala Komisija preučiti različne elemente, na podlagi katerih so bile v bančnem in finančnem sektorju zaznane različne vrste tveganj.

- 68 Glede na navedeno je imela Komisija široko diskrecijsko pravico, da na podlagi člena 103(7) Direktive 2014/59 sprejme pravila o določitvi pojma „prilagajanje [predhodnih] prispevkov sorazmerno s profilom tveganja institucij“.
- 69 V teh okoliščinah se mora nadzor sodišča Unije v zvezi z metodo prilagoditve osnovnih letnih prispevkov na podlagi člena 103(7) Direktive 2014/59 omejiti na preučitev, ali se pri izvajanju diskrecijske pravice, podeljene Komisiji, ni zgodila očitna napaka ali zloraba pooblastil oziroma ali ni Komisija očitno prekoračila mej tega pooblastila (glej v tem smislu sodbo z dne 21. julija 2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, točka 60).
- 70 V teh okoliščinah mora tožeča stranka dokazati, da gre pri določbah, ki so navedene zgoraj v točki 57, za očitno napako ali zlorabo pooblastil ali očitno prekoračitev meja diskrecijske pravice, ki je Komisiji podeljena s členom 103(7) Direktive 2014/59, ker ne določajo izključitve obveznosti iz fiduciarnih razmerij iz izračuna njenega predhodnega prispevka.
- 71 V zvezi s tem tožeča stranka trdi, da je Komisija kršila člen 103(7) Direktive 2014/59, saj so obveznosti iz fiduciarnih razmerij netvegane, kar naj bi bilo za izračun predhodnih prispevkov pomembno iz dveh razlogov. Prvič, po njenih navedbah so likvidna sredstva strank, ki jih hrani na fiduciarni podlagi, zaščiteni, če bi bila po nemškem insolvenčnem pravu insolventna. Drugič, tožeča stranka trdi, da so ta sredstva, ker je zavezana prenesti sredstva strank na institucije, ki ponujajo finančne produkte, v primeru propada take institucije dodatno zaščiteni s sistemom jamstva za vloge v smislu Direktive 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o sistemih jamstva za vloge (UL 2014, L 173, str. 149).
- 72 Najprej je treba opozoriti, da člen 103(7) Direktive 2014/59 določa osem elementov, ki jih mora Komisija upoštevati pri prilagoditvi predhodnih prispevkov glede na profil tveganja institucij. Čeprav je „izpostavljenost tveganju institucije“ med takimi elementi, tako da ga mora Komisija upoštevati pri sprejetju delegiranega akta, kot je Delegirana uredba 2015/63, je ta element le eno od osmih meril, ki jih mora Komisija upoštevati pri pripravi takega akta.
- 73 Dalje, nič v členu 103(7) Direktive 2014/59 ne kaže na to, da bi morala dati Komisija prevladujoč pomen enemu ali več od elementov, navedenih v točki 72 zgoraj, kot je izpostavljenost tveganju institucije. Poleg tega ta določba ne določa, kako naj Komisija upošteva to izpostavljenost.
- 74 Nazadnje, tožeča stranka v nobenem primeru ni dokazala, da obveznosti iz fiduciarnih razmerij v primeru reševanja ne bi bile izpostavljene nobenemu tveganju.
- 75 Najprej, v zvezi s trditvijo tožeče stranke, da obveznosti iz fiduciarnih razmerij pri reševanju ne pomenijo tveganja, ker so likvidna sredstva strank, ki jih hrani na fiduciarni podlagi, v primeru insolventnosti zaščiteni z nemškim pravom, je treba namreč ugotoviti, da tožeča stranka ni izpodbijala trditve EOR, da to pravo ne zagotavlja posebne zaščite sredstev strank, dokler so ta na prehodnem računu.
- 76 V zvezi s tem je EOR pojasnil, ne da bi tožeča stranka to izpodbijala, da je držanje teh sredstev na prehodnem računu povečalo tveganje, povezano z obveznostmi iz fiduciarnih razmerij, saj ta sredstva niso bila takoj ločena od drugih sredstev tožeče stranke in torej v primeru insolventnosti niso bila zaščiteni z nemškim pravom.

- 77 V zvezi s tem je poleg tega iz tožbe razvidno, kar je potrdila tudi tožeča stranka na obravnavi, da se ta sredstva, kar zadeva tožečo stranko, prenesejo na skupne fiduciarne račune pri institucijah, ki ponujajo finančne produkte, 15. ali 30. v mesecu, kar pomeni, da lahko sredstva ostanejo na prehodnem računu največ 15 dni, ne da bi bila v primeru insolventnosti zaščitena z nemškim pravom.
- 78 Tožeča stranka prav tako napačno trdi, da obveznosti iz fiduciarnih razmerij ne predstavljajo nobenega tveganja od trenutka, ko se sredstva strank prenesejo s prehodnega računa na institucije, ki ponujajo finančne produkte, saj so ta sredstva v primeru propada ene od teh institucij zaščitena s sistemom jamstva za vloge.
- 79 V zvezi s tem tožeča stranka ni izpodbijala trditve EOR, da je za zaščito sredstev strank s sistemom jamstva za vloge potrebno, da imajo zadevne institucije, ki ponujajo finančne produkte, sedež v državi članici in da stranke v take institucije ne vložijo več kot 100.000 EUR, tako da je navedena zaščita teritorialno in kvantitativno omejena.
- 80 Glede na navedeno tožeča stranka ni dokazala, da so člen 3, točka 11, člen 5(1)(e) in člen 14(2) Delegirane uredbe 2015/63 v nasprotju s členom 103(7) Direktive 2014/59.

b) Drugi del: kršitev načela enakega obravnavanja

- 81 Tožeča stranka v bistvu trdi, da je to, da obveznosti iz fiduciarnih razmerij niso izključene iz izračuna predhodnega prispevka iz člena 3, točka 11, člena 5(1)(e) in člena 14(2) Delegirane uredbe 2015/63, v nasprotju z načelom enakega obravnavanja, ker so kreditne institucije, kot je ona, v položaju, ki je primerljiv s položajem investicijskih podjetij iz navedenega člena 5(1) te iste delegirane uredbe, vendar so obravnavane različno.
- 82 EOR te trditve izpodbija.
- 83 Spomniti je treba, da načelo enakega obravnavanja kot splošno načelo prava Unije zahteva, da se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in da se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če je tako obravnavanje objektivno utemeljeno (sodba z dne 3. februarja 2021, Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, točka 95).
- 84 Ker se je tožeča stranka sklicevala na kršitev načela enakega obravnavanja, je ona tista, ki mora natančno opredeliti primerljive položaje, v katerih je bila po njenem mnenju obravnavana različno, ali različne položaje, v katerih je bila po njenem mnenju obravnavana enako (sodba z dne 12. aprila 2013, Du Pont de Nemours (France) in drugi/Komisija, T-31/07, neobjavljena, EU:T:2013:167, točka 311).
- 85 V skladu z ustaljeno sodno prakso se primerljivost takih položajev presoja glede na vse njihove značilnosti. Pri ugotavljanju in presoji teh značilnosti je treba med drugim upoštevati predmet in namen akta, s katerim je uvedeno zadevno razlikovanje. Poleg tega je treba upoštevati načela in cilje področja, na katerega spada ta akt (glej sodbo z dne 3. februarja 2021 Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, točka 99 in navedena sodna praksa).
- 86 Glede predmeta in cilja Direktive 2014/59, Uredbe št. 806/2014 in Delegirane uredbe 2015/63 je treba opozoriti, da ti akti spadajo na področje EMR, katerega vzpostavitev je v skladu z uvodno izjavo 12 Uredbe št. 806/2014 namenjena zagotavljanju nevtralnega pristopa pri obravnavanju

propadajočih institucij, povečanju stabilnosti institucij v državah članicah, ki sodelujejo v EMR, in preprečevanju preliivanja morebitnih kriz v države članice, ki ne sodelujejo v tem mehanizmu, da bi se olajšalo delovanje notranjega trga kot celote.

- 87 Poleg tega, kar zadeva, natančneje, določbe Direktive 2014/59, Uredbe št. 806/2014 in Delegirane uredbe 2015/63, s katerimi so uvedeni predhodni prispevki, je iz točke 63 zgoraj razvidno, da je njihov cilj v skladu z logiko zavarovanja zagotoviti, da finančni sektor EMR zagotavlja zadostna finančna sredstva, da bi lahko izpolnjeval svoje funkcije, in institucije spodbuditi, da sprejmejo manj tvegane modele poslovanja.
- 88 Glede na ta načela in cilje je treba preučiti, prvič, ali so kreditne institucije, ki imajo tudi dovoljenje za opravljanje investicijskih dejavnosti, kot je tožeča stranka, glede upoštevanja obveznosti iz fiduciarnih razmerij pri izračunu predhodnih prispevkov v položaju, ki je primerljiv s položajem investicijskih podjetij iz člena 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63 (v nadaljevanju: investicijska podjetja).
- 89 V zvezi s tem je treba navesti, da je namen teh predhodnih prispevkov financiranje ukrepov za reševanje, za sprejetje katerih je določen pogoj, ki izhaja iz člena 18(1)(c) in (5) Uredbe št. 806/2014, da mora biti tak ukrep potreben zaradi javnega interesa, to pomeni, da omogoča doseganje zlasti cilja – navedenega v členu 14(2)(b) te uredbe – izogniti se resnim negativnim vplivom, ki bi jih imelo prenehanje institucije na finančno stabilnost, zlasti s preprečevanjem širjenja negativnega vpliva, tudi na tržno infrastrukturo, in z ohranjanjem tržne discipline.
- 90 Kot pa je navedeno v uvodni izjavi 4 Direktive 2019/2034, kreditne institucije in investicijska podjetja ne predstavljajo primerljivega tveganja glede škodljivih vplivov, ki bi jih njihov propad lahko imel na finančno stabilnost, saj investicijska podjetja v nasprotju s kreditnimi institucijami nimajo velikih portfeljev posojil prebivalstvu in podjetjem ter ne sprejemajo vlog. Držanje velikih portfeljev vlog in posojil prebivalstva in podjetij namreč pomeni tveganje za finančno stabilnost, če prebivalstvo ali podjetja, ki so dolžniki, v velikem obsegu ne uspejo odplačevati teh posojil zadevnim kreditnim institucijam ali če je dvignjeno znatno število vlog.
- 91 To velja še toliko bolj, ker so stranke kreditnih institucij in investicijskih podjetij različne. Kot namreč trdi EOR, ne da bi mu glede tega kdo nasprotoval, so stranke investicijskih podjetij osebe, ki uporabljajo nekatere posebne storitve, povezane s finančnimi instrumenti, kar potrjuje opredelitev pojma „stranka“ takih podjetij v členu 4(1), točka 9, Direktive 2014/65. Nasprotno pa, kot izhaja iz člena 4(1), točka 1, Uredbe št. 575/2013, kreditne institucije, vključno s tistimi, ki imajo tudi dovoljenje za opravljanje investicijskih dejavnosti, sprejemajo vloge ali druga vračljiva sredstva od javnosti in dajejo kredite za svoj račun, tako da svoje storitve ponujajo širšemu krogu oseb.
- 92 V teh okoliščinah je verjetnost, da bo predmet reševanja v skladu s členom 18(1)(c) in (5) Uredbe št. 806/2014 kreditna institucija, večja kot verjetnost, da bo predmet reševanja investicijsko podjetje, tako da ti dve kategoriji institucij v tem pogledu nista v primerljivem položaju.
- 93 Prav tako položaj teh institucij ni primerljiv glede obravnave obveznosti iz fiduciarnih razmerij.
- 94 V zvezi s tem tožeča stranka ni resno ugovarjala temu, da morajo investicijska podjetja, ki nimajo dovoljenja za opravljanje depozitnih poslov v skladu s členom 84(2) Wertpapierhandelsgesetz (zakon o trgovanju z vrednostnimi papirji) z dne 9. septembra 1998 (BGBl. 1998 I, str. 2708), takoj ločiti sredstva, prejeta od strank, na fiduciarnih računih, odprtih pri kreditnih institucijah.

Kreditni instituciji, kot je tožeča stranka, pa tega v okviru opravljanja investicijskih dejavnosti ni treba storiti, saj ji, kot je razvidno iz ugotovitev v točkah 76 in 77 zgoraj, navedenih sredstev ni treba takoj prenesti s prehodnega računa na institucije, ki ponujajo finančne produkte.

- 95 V teh okoliščinah tožeča stranka ni dokazala, da so bile obveznosti iz fiduciarnih razmerij, ki jih imajo investicijska podjetja, izpostavljene ravni tveganja, ki bi bila primerljiva ravni tveganja obveznosti iz fiduciarnih razmerij kreditnih institucij, ki imajo tudi dovoljenje za opravljanje investicijskih dejavnosti, kot je ona sama. Zato tožeča stranka ne more trditi, da je položaj kreditnih institucij, ki imajo tudi dovoljenje za opravljanje investicijskih dejavnosti, med katerimi je tudi ona sama, primerljiv s položajem investicijskih podjetij in da je zato treba ti dve vrsti institucij, kar zadeva izključitev obveznosti iz fiduciarnih razmerij pri izračunu predhodnih prispevkov, obravnavati enako.
- 96 Drugič, tožeča stranka trdi, da člen 3, točka 11, in člen 14(2) Delegirane uredbe 2015/63 uvajata neenako obravnavanje institucij s sedežem v Nemčiji in institucij s sedežem v državah članicah, ki so se sklicevale na odstopanje iz člena 10(1), tretji stavek, Direktive 86/635.
- 97 V zvezi s tem je treba opozoriti, da EOR v skladu s členom 70(2), drugi pododstavek, točka (b), Uredbe št. 806/2014 in členom 103(2) Direktive 2014/59 izračuna osnovni letni prispevek za vsako institucijo, kot je navedeno v točki 17 zgoraj. Ta prispevek je sorazmeren z zneskom obveznosti zadevne institucije, brez kapitala in kritih vlog, glede na skupne obveznosti, brez kapitala in kritih vlog, vseh institucij z dovoljenjem na ozemljih držav članic, ki sodelujejo v EMR – kar zadeva del tega prispevka, izračunanega na osnovi unije – in vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju države članice, v kateri ima zadevna institucija sedež – za del navedenega prispevka, izračunanega na nacionalni osnovi.
- 98 V zvezi z določitvijo obveznosti, ki jih je treba upoštevati pri tem izračunu, je treba opozoriti, da so v členu 3, točka 11, Delegirane uredbe 2015/63 „celotne obveznosti“ opredeljene kot „celotne obveznosti, kot so opredeljene v oddelku 3 Direktive [...] 86/635/[...] ali kot so opredeljene v skladu z mednarodnimi standardi računovodskega poročanja iz Uredbe [...] št. 1606/2002 [...]“.
- 99 Poleg tega morajo biti v skladu s členom 10(1) Direktive 86/635, ki je del oddelka 3 te direktive, sredstva, ki jih institucija upravlja v svojem imenu, vendar za račun tretje stranke, praviloma prikazana v bilanci stanja, če institucija pridobi pravni naslov za sredstva.
- 100 Vendar pa člen 10(1), tretji stavek, Direktive 86/635 določa, da lahko države članice zadevnim institucijam dovolijo prikaz takih sredstev zunaj bilance stanja, če obstajajo posebna pravila, po katerih se navedena sredstva lahko izključijo iz sredstev, ki so na voljo za razdelitev ob likvidaciji institucije.
- 101 V zvezi s tem sta stranki trdili, da morajo biti v skladu z določbami, ki jih je Zvezna republika Nemčija sprejela za uskladitev s členom 10 Direktive 86/635, obveznosti iz fiduciarnih razmerij kreditne institucije z dovoljenjem za opravljanje investicijskih dejavnosti, ki ima sedež v tej državi, kot je tožeča stranka, prikazane v njeni bilanci stanja.
- 102 Stranki sta navedli tudi, da so nekatere države članice uveljavljale možnost iz člena 10(1), tretji stavek, Direktive 86/635, da institucijam s sedežem v teh državah dovolijo prikaz sredstev zunaj bilance stanja, ki jih upravljajo v svojem imenu, vendar za račun tretje stranke.

- 103 Iz tega po mnenju tožeče stranke sledi, da lahko institucija, če ima sedež v državi članici, ki je uporabila možnost iz člena 10(1), tretji stavek, Direktive 86/635, obveznosti v zvezi s takimi fiduciarnimi dejavnostmi prikaže zunaj bilance stanja, tako da se te obveznosti ne upoštevajo pri izračunu njenega osnovnega letnega prispevka. Nasprotno pa se pri tem izračunu upoštevajo obveznosti iz fiduciarnih razmerij institucij s sedežem v državah članicah, ki niso uporabile možnosti prikaza sredstev in obveznosti zunaj bilance, kot je Nemčija.
- 104 Tako posledica, opisana v točki 103 zgoraj, izhaja iz skupne uporabe člena 70(2), drugi pododstavek, točka (b), Uredbe št. 806/2014 in člena 103(2) Direktive 2014/59 v povezavi z oddelkom 3 Direktive 86/635 in zlasti z njenim členom 10(1), tretji stavek, ki opredeljuje pojem „obveznosti“ institucij in določa možnost, da se države članice odločijo za drugačna pravila glede vključitve obveznosti iz fiduciarnih razmerij v bilanco stanja institucij.
- 105 Tožeča stranka pa ni izpodbijala veljavnosti teh določb z vidika načela enakega obravnavanja.
- 106 Poleg tega, če bi bilo treba trditve tožeče stranke razumeti tako, da dejansko trdi, da člen 3, točka 11, in člen 14(2) Delegirane uredbe 2015/63 kršita načelo enakega obravnavanja, ker v teh določbah ni upoštevana razlika med računovodskimi pravili različnih držav članic glede vključitve obveznosti iz fiduciarnih razmerij v bilanco stanja institucij, je treba opozoriti, da načelo enakega obravnavanja Komisiji ne omogoča, da pri sprejemanju delegiranih aktov v skladu s členom 290 PDEU preseže pooblastilo, ki ga je na podlagi te določbe podelil zakonodajalec Unije. Zato Komisija ne more odpravljati različnih nacionalnih ureditev izvajanja prava Unije, razen če je za to pooblaščen z zakonodajnim aktom.
- 107 V obravnavanem primeru niti Direktiva 2014/59 niti Uredba št. 806/2014 Komisije nista pooblastili za harmonizacijo nacionalnih računovodskih pravil, ki se nanašajo na vključitev obveznosti iz fiduciarnih razmerij v bilanco stanja institucij.
- 108 V teh okoliščinah tožeča stranka Komisiji ne more očitati, da je kršila načelo enakega obravnavanja, ker ni odpravila obstoječih razlik v nacionalnih računovodskih pravilih glede vključitve teh obveznosti v to bilanco.
- 109 Tudi če bi Komisija v členu 3, točka 11, Delegirane uredbe 2015/63 lahko določila drugačno opredelitev obveznosti od tiste iz oddelka 3 Direktive 86/635, iz tega ne bi izhajalo, da člen 3, točka 11, Delegirane uredbe 2015/63 krši načelo enakega obravnavanja.
- 110 Kot namreč izhaja iz sodne prakse, prepoved diskriminacije ne velja za morebitne primere različnega obravnavanja, ki lahko, glede na državo članico, izhajajo iz razlik med predpisi držav članic, če ti predpisi na vse osebe, za katere se uporabljajo, vplivajo enako (glej v tem smislu sodbi z dne 16. julija 2009, Horvath, C-428/07, EU:C:2009:458, točka 55, in z dne 19. septembra 2013, Panellinos Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou, C-373/11, EU:C:2013:567, točka 35).
- 111 Čeprav je bilo to načelo razvito v okviru razlage določb prava Unije pri presoji združljivosti nacionalnih predpisov z načelom prepovedi diskriminacije, ne more biti drugače pri presoji veljavnosti določbe prava Unije, ki državam članicam priznava polje proste presoje, v okviru katerega sprejmejo navedene predpise, ki se razlikujejo (sodba z dne 19. septembra 2013, Panellinos Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou, C-373/11, EU:C:2013:567, točka 36).
- 112 V obravnavanem primeru tožeča stranka ni trdila, še manj pa dokazala, da zadevna nemška zakonodaja ne vpliva enako na vse osebe, ki spadajo na njeno področje uporabe.

- 113 Poleg tega ima lahko sprejetje ureditve Unije na določenem področju delovanja drugačne učinke na nekatere gospodarske subjekte glede na njihov posamični položaj ali glede na nacionalna pravila, ki poleg tega veljajo zanje, pri čemer take posledice ni mogoče šteti za kršitev načela enakega obravnavanja, če navedena ureditev temelji na objektivnih merilih in ustreza ciljem, ki jim sledi (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 19. septembra 2013, Panellinos Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou, C-373/11, EU:C:2013:567, točka 34 in navedena sodna praksa).
- 114 V zvezi s tem tožeča stranka Splošnemu sodišču ni predložila nobenega elementa, iz katerega bi izhajalo, da člen 3, točka 11, Delegirane uredbe 2015/63 v delu, v katerem napotuje na oddelek 3 Direktive 86/635, ni temeljil na objektivnih merilih, ki bi ustrezala ciljem Delegirane uredbe 2015/63.
- 115 Zato je treba trditev tožeče stranke zavrniti.
- 116 Tretjič, tožeča stranka trdi, da je neenako obravnavana v primerjavi s kreditnimi institucijami, ki svoje bilance stanja sestavljajo v skladu z mednarodnimi računovodskimi standardi, medtem ko svoje bilance stanja naj ne bi mogla sestaviti v skladu s temi standardi, saj imajo v skladu z veljavno nemško zakonodajo le matične družbe pravico, da svojo bilanco pripravijo izključno v skladu s temi standardi.
- 117 V zvezi s tem je treba poudariti, po eni strani, da je tako domnevno neenako obravnavanje posledica uporabe pravila, ki izhaja iz veljavne nemške zakonodaje, in ne člena 3, točka 11, člena 5(1)(e) ali člena 14(2) Delegirane uredbe 2015/63, katerih veljavnost tožeča stranka izpodbija.
- 118 Po drugi strani bi tožeča stranka, kot sama priznava, računovodske izkaze vsekakor lahko pripravila v skladu z mednarodnimi računovodskimi standardi, vendar se je odločila, da tega ne bo storila iz upravnih in finančnih razlogov. V teh okoliščinah se tožeča stranka iz tega razloga ne more sklicevati na neenako obravnavanje.
- 119 Iz navedenega izhaja, da tožeča stranka ni dokazala, da člen 3, točka 11, člen 5(1)(e) ali člen 14(2) Delegirane uredbe 2015/63 kršijo načelo enakega obravnavanja.
- 120 Zato je treba dvanajsti tožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

[...]

B. Tožbeni razlogi, ki se nanašajo na zakonitost izpodbijanega sklepa

1. Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63

- 144 Tožeča stranka trdi, da je EOR s tem, da je zavrnil izključitev zneska njenih obveznosti iz fiduciarnih razmerij iz izračuna predhodnih prispevkov, kršil člen 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63. Trditve v podporo temu tožbenemu razlogu so razdeljene na dva dela.

a) Prvi del: neupoštevanje dejstva, da tožeča stranka izpolnjuje vse pogoje iz člena 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63

- 145 Tožeča stranka trdi, da izpodbijani sklep s tem, da je zavrnil izključitev zneska njenih obveznosti iz fiduciarnih razmerij iz izračuna predhodnih prispevkov, krši člen 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63.
- 146 EOR to trditev izpodbija.
- 147 Kot je razvidno iz točk od 39 do 52 zgoraj, je treba člen 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63 razlagati tako, da ne omogoča izključitve obveznosti iz fiduciarnih razmerij tožeče stranke iz izračuna njenega predhodnega prispevka.
- 148 V teh okoliščinah EOR s tem, da zneska teh obveznosti ni izključil iz izračuna predhodnega prispevka tožeče stranke, ni napačno uporabil prava.
- 149 Prvi del prvega tožbenega razloga je zato treba zavrnil kot neutemeljen.

b) Drugi del: uporaba člena 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63 po analogiji

- 150 Tožeča stranka trdi, da bi, če bi bilo treba člen 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63 razlagati tako, da ne omogoča izključitve njenih obveznosti iz fiduciarnih razmerij iz izračuna njenega predhodnega prispevka, cilj te delegirane uredbe ter načeli enakega obravnavanja in sorazmernosti zahtevali, da se ta določba za njen položaj uporabi po analogiji.
- 151 EOR te trditve izpodbija.
- 152 Najprej je treba opozoriti, da v skladu s sodno prakso uporaba člena 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63 v položajih, ki so primerljivi s položaji, na katere se nanaša, čeprav ne izpolnjujejo vseh pogojev iz te določbe, ni združljiva z besedilom navedene določbe (glej v tem smislu sodbo z dne 3. decembra 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, točka 92).
- 153 Sodišče je tako razsodilo, da člen 5(1) Delegirane uredbe 2015/63 pristojnim organom ne daje diskrecijske pravice, da v okviru prilagoditve, ki temelji na tveganju, iz predhodnih prispevkov iz člena 103(2) Direktive 2014/59 izključijo nekatere obveznosti, temveč so v njem, nasprotno, natančno naštetih pogoji, pod katerimi se lahko nekatere obveznosti izključijo iz izračuna predhodnih prispevkov (glej v tem smislu sodbo z dne 3. decembra 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, točka 93).
- 154 Zato v nasprotju s trditvami tožeče stranke EOR s tem, da zanjo ni po analogiji uporabil člena 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63, ni napačno uporabil prava.
- 155 Upoštevanje načel enakega obravnavanja in sorazmernosti, na kateri se sklicuje tožeča stranka, ne more utemeljiti drugačne ugotovitve, saj je Delegirana uredba 2015/63 razlikovala med položaji s posebnimi značilnostmi, neposredno povezanimi s tveganji, ki jih pomenijo zadevne obveznosti (sodba z dne 3. decembra 2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, točka 95).
- 156 Glede na preudarke, navedene v točkah od 83 do 120 zgoraj, tožeča stranka v nobenem primeru ne more trditi, da je neuporaba člena 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63 po analogiji v nasprotju z načelom enakega obravnavanja.

- 157 Enaka ugotovitev velja v zvezi z načelom sorazmernosti.
- 158 V zvezi s tem iz sodne prakse izhaja, da načelo sorazmernosti, ki je eno od splošnih načel prava Unije, zahteva, da so akti institucij Unije primerni za uresničitev legitimnih ciljev zadevne ureditve in ne presežejo meja tistega, kar je nujno za doseganje teh ciljev, pri čemer je treba takrat, kadar je mogoče izbirati med več primernimi ukrepi, uporabiti tistega, ki je najmanj omejujoč, povzročene neugodnosti pa ne smejo biti nesorazmerne glede na zastavljene cilje (sodbi z dne 4. maja 2016, Philip Morris Brands in drugi, C-547/14, EU:C:2016:325, točka 165, in z dne 20. januarja 2021, ABLV Bank/EOR, T-758/18, EU:T:2021:28, točka 142; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 8. junija 2010, Vodafone in drugi, C-58/08, EU:C:2010:321, točka 51).
- 159 Najprej, v zvezi s primernostjo upoštevanja obveznosti iz fiduciarnih razmerij tožeče stranke pri izračunu njenega predhodnega prispevka tožeča stranka ne izpodbija, da vključitev njenih obveznosti iz fiduciarnih razmerij v izračun tega prispevka prispeva k uresničevanju ciljev predhodnih prispevkov, opisanih v točki 63 zgoraj, s tem, da se EMR zagotovijo zadostna finančna sredstva, da lahko ta izpolnjuje svoje funkcije, in s spodbujanjem institucij, da sprejmejo manj tvegane modele poslovanja.
- 160 V zvezi s tem je tožeča stranka navedla le neutemeljene trditve.
- 161 Po eni strani tožeča stranka namreč trdi, da upoštevanje njenih obveznosti iz fiduciarnih razmerij pri izračunu njenega predhodnega prispevka zanjo pomeni breme, ki je nesprejemljivo in očitno nesorazmerno glede na njeno velikost. Glede na preudarke, navedene v točkah od 39 do 52 zgoraj, pa take trditve ni mogoče sprejeti, saj izključitev obveznosti iz člena 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63 ni odvisna od velikosti zadevnih institucij, temveč od izpolnjevanja pogojev iz te določbe, ki niso povezani z njihovo velikostjo.
- 162 Po drugi strani tožeča stranka trdi, da je vključitev zneska njenih obveznosti iz fiduciarnih razmerij v izračun njenih obveznosti pri določitvi njenega predhodnega prispevka v nasprotju z merili, določenimi v členu 103(7) Direktive 2014/59. V zvezi s tem zadostuje ugotovitev, da tožeča stranka ni pravno zadostno pojasnila povezave med to trditvijo in načelom sorazmernosti.
- 163 Dalje, v zvezi z nujnostjo upoštevanja obveznosti iz fiduciarnih razmerij tožeče stranke pri izračunu njenega predhodnega prispevka glede na cilje, navedene v točki 63 zgoraj, je treba ugotoviti, da tožeča stranka v bistvu navaja dve trditvi.
- 164 Prvič, tožeča stranka trdi, da upoštevanje njenih obveznosti iz fiduciarnih razmerij ni potrebno, ker so sredstva strank v obliki vlog že zbrana pri institucijah, ki ponujajo finančne produkte, in zaščitena z njihovim sistemom jamstva za vloge, ter da obstajajo zadostna jamstva, da bodo te stranke zaščitene v skladu z veljavnim insolvenčnim pravom. Po njenem mnenju bi upoštevanje njenih obveznosti iz fiduciarnih razmerij privedlo do morebitnega dvojnega upoštevanja teh obveznosti v okviru izračuna njenega predhodnega prispevka.
- 165 Vendar tožeča stranka v zvezi s tem ne pojasni, katera konkretna metoda izračuna predhodnih prispevkov bi bila za institucije manj omejujoča, hkrati pa primerna za enako učinkovito doseganje ciljev iz točke 63 zgoraj, zlasti z izravnavo zmanjšanja finančnih sredstev, ki so na voljo v ESR, ki naj bi ga povzročila taka izključitev.

- 166 Poleg tega tožeča stranka v vsakem primeru ni navedla nobenega elementa, s katerim bi bilo mogoče ovreči trditev EOR, navedeno v točki 79 zgoraj, da je za zaščito sredstev strank s sistemom jamstva za vloge potrebno, da imajo zadevne institucije, ki ponujajo finančne produkte, sedež v državi članici in da stranke v take institucije ne vložijo več kot 100.000 EUR.
- 167 Nazadnje, v zvezi s trditvijo tožeče stranke, da bi upoštevanje njenih obveznosti iz fiduciarnih razmerij v okviru izračuna njenega predhodnega prispevka privedlo do domnevnega dvojnega upoštevanja teh obveznosti, zadostuje ugotovitev, da tožeča stranka ne navaja nobenega argumenta, ki bi kazal na to, da je Komisija s členom 5(1)(e) Delegirane uredbe 2015/63 nameravala v celoti odpraviti vse oblike dvojnega štetja obveznosti.
- 168 Drugič, tožeča stranka trdi, da upoštevanje njenih obveznosti iz fiduciarnih razmerij pri izračunu njenega predhodnega prispevka ne izpolnjuje merila nujnosti, saj naj bi imele njene stranke v primeru insolventnosti pravico do izločitve fiduciarnih sredstev, ki jih upravlja, kar naj bi dokazovalo, da obstajajo zadostna jamstva za zaščito teh strank.
- 169 Po eni strani je treba to trditev zavrniti iz istih razlogov, kot so navedeni v točki 165 zgoraj.
- 170 Po drugi strani tožeča stranka nikakor ni dokazala, da bi bili premoženje in likvidna sredstva njenih strank v primeru insolventnosti kriti z jamstvi, ki so primerljiva z jamstvi, ki krijejo premoženje in likvidna sredstva strank investicijskih podjetij, kot je navedeno v točkah od 75 do 77 zgoraj.
- 171 Nazadnje, tožeča stranka Splošnemu sodišču ni predložila nobenega konkretnega elementa, s katerim bi dokazala, da bi vključitev njenih obveznosti iz fiduciarnih razmerij v izračun njenega predhodnega prispevka povzročila neugodnosti, ki bi bile glede na cilje, navedene v točki 63 zgoraj, očitno nesorazmerne.
- 172 V teh okoliščinah je treba drugi del prvega tožbenega razloga in zato ta tožbeni razlog v celoti zavrniti.

[...]

6. Obrazložitev določitve letne ciljne ravni

- 240 Najprej je treba opozoriti, da je neobstoj ali nezadostnost obrazložitve razlog javnega reda, na katerega lahko oziroma mora paziti sodišče Unije po uradni dolžnosti (glej sodbo z dne 2. decembra 2009, Komisija/Irska in drugi, C-89/08 P, EÜ:C:2009:742, točka 34 in navedena sodna praksa). Zato Splošno sodišče lahko oziroma mora upoštevati tudi druge pomanjkljivosti obrazložitve kot tiste, na katere se sklicuje tožeča stranka, in to zlasti, če se te pojavijo med postopkom.
- 241 V obravnavani zadevi Splošno sodišče meni, da mora po uradni dolžnosti preučiti, ali je EOR kršil obveznost obrazložitve v zvezi z določitvijo letne ciljne ravni.
- 242 V ta namen sta bili stranki z ukrepom procesnega vodstva in na obravnavi zaslišani o vseh morebitnih pomanjkljivostih obrazložitve izpodbijanega sklepa v zvezi z določitvijo letne ciljne ravni.

- 243 Po tem pojasnilu je treba opozoriti, da morajo v skladu s členom 69(1) Uredbe št. 806/2014 do konca prvotnega osemletnega obdobja od 1. januarja 2016 (v nadaljevanju: prvotno obdobje) finančna sredstva, ki so na voljo v ESR, dosegati končno ciljno raven, ki ustreza vsaj 1 % zneska kritih vlog vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju vseh držav članic, ki sodelujejo v EMR (v nadaljevanju: končna ciljna raven).
- 244 V skladu s členom 69(2) Uredbe št. 806/2014 je treba predhodne prispevke v prvotnem obdobju razporediti karseda enakomerno, dokler ni dosežena končna ciljna raven, navedena v točki 243 zgoraj, vendar ob ustreznem upoštevanju faze poslovnega cikla in morebitnega vpliva procikličnih prispevkov na finančni položaj institucij.
- 245 Člen 70(2) Uredbe št. 806/2014 določa, da vsako leto prispevki, ki jih morajo plačati vse institucije z dovoljenjem na ozemlju vseh držav članic, ki sodelujejo v EMR, ne presegajo 12,5 % končne ciljne ravni.
- 246 Kar zadeva način izračuna predhodnih prispevkov, člen 4(2) Delegirane uredbe 2015/63 določa, da EOR določi njihov znesek na podlagi letne ciljne ravni, pri čemer upošteva končno ciljno raven, in na podlagi povprečnega zneska kritih vlog v preteklem letu, izračunanega četrletno, za vse institucije z dovoljenjem na ozemlju vseh držav članic, ki sodelujejo v EMR.
- 247 Prav tako EOR v skladu s členom 4 Izvedbene uredbe 2015/81 izračuna predhodni prispevek za vsako institucijo na podlagi letne ciljne ravni, ki jo je treba določiti glede na končno ciljno raven in v skladu z metodo iz Delegirane uredbe 2015/63.
- 248 V obravnavani zadevi je EOR, kot je razvidno iz točke 48 obrazložitve izpodbijanega sklepa, za prispevno obdobje 2021 znesek letne ciljne ravni določil na 11.287.677.212,56 EUR.
- 249 EOR je v točkah 36 in 37 obrazložitve izpodbijanega sklepa v bistvu pojasnil, da je treba letno ciljno raven določiti na podlagi analize gibanja kritih vlog v preteklih letih, vseh upoštevnih sprememb gospodarskega položaja ter analize kazalnikov v zvezi s fazo poslovnega cikla in učinkov, ki naj bi jih prociklični prispevki imeli na finančni položaj institucij. EOR je nato menil, da je primerno določiti koeficient, ki temelji na tej analizi in finančnih sredstvih, ki so na voljo v ESR (v nadaljevanju: koeficient). Da bi dosegel letno ciljno raven, je EOR ta koeficient uporabil za osmino povprečnega zneska kritih vlog v letu 2020.
- 250 EOR je v točkah od 38 do 47 obrazložitve izpodbijanega sklepa predstavil pristop za določitev koeficienta.
- 251 V točki 38 obrazložitve izpodbijanega sklepa je EOR ugotovil stalen trend povečevanja kritih vlog za vse institucije v državah članicah, ki sodelujejo v EOR. Zlasti je povprečni znesek teh vlog, izračunan četrletno, za leto 2020 znašal 6,689 bilijonov EUR.
- 252 EOR je v točkah 40 in 41 obrazložitve izpodbijanega sklepa predstavil napovedan razvoj kritih vlog za preostala tri leta prvotnega obdobja, in sicer od leta 2021 do leta 2023. Ocenil je, da bodo letne stopnje rasti kritih vlog do konca prvotnega obdobja znašale med 4 % in 7 %.

- 253 V točkah od 42 do 45 obrazložitve izpodbijanega sklepa je EOR predstavil oceno faze poslovnega cikla in morebitnega procikličnega učinka, ki bi ga lahko imeli predhodni prispevki na finančni položaj institucij. V ta namen je navedel, da je upošteval več kazalnikov, kot so napoved Komisije glede rasti bruto domačega proizvoda in napovedi Evropske centralne banke v zvezi s tem ali kreditni tok zasebnega sektorja kot odstotek bruto domačega proizvoda.
- 254 EOR je v točki 46 obrazložitve izpodbijanega sklepa ugotovil, da je sicer razumno pričakovati nadaljnjo rast kritih vlog v bančni uniji, vendar bo hitrost te rasti manjša kot leta 2020. V zvezi s tem je EOR v točki 47 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedel, da je sprejel „previden pristop“ v zvezi s stopnjami rasti kritih vlog za prihodnja leta do leta 2023.
- 255 Glede na te preudarke je EOR v točki 48 obrazložitve izpodbijanega sklepa vrednost koeficienta določil na 1,35 %. Nato je znesek letne ciljne ravni izračunal tako, da je povprečni znesek kritih vlog v letu 2020 pomnožil s tem koeficientom in rezultat tega izračuna delil z osem, in sicer v skladu s to matematično formulo iz točke 48 obrazložitve navedenega sklepa:
- $$\text{„Cilj}_0 \text{ [znesek letne ciljne ravni] = skupni znesek kritih vlog}_{2020} * 0,0135 * \frac{1}{8} = 11.287.677.212,56 \text{ EUR} \text{“}.$$
- 256 Vendar je EOR na obravnavi navedel, da je letno ciljno raven za prispevno obdobje 2021 določil, kot sledi.
- 257 Prvič, EOR je na podlagi prospektivne analize znesek kritih vlog vseh institucij z dovoljenjem na ozemlju vseh držav članic, ki sodelujejo v EMR, napovedan za konec prvotnega obdobja, določil na približno 7,5 bilijona EUR. EOR je za določitev tega zneska upošteval povprečni znesek kritih vlog v letu 2020, in sicer 6,689 bilijona EUR, letno stopnjo rasti kritih vlog v višini 4 % in število preostalih prispevnih obdobji do konca prvotnega obdobja, in sicer tri.
- 258 Drugič, EOR je v skladu s členom 69(1) Uredbe št. 806/2014 izračunal 1 % od teh 7,5 bilijona EUR za pridobitev ocenjenega zneska končne ciljne ravni, ki naj bi bila dosežena na koncu prvotnega obdobja, to je približno 75 milijard EUR.
- 259 Tretjič, EOR je od zadnjenavedenega zneska odštél finančna sredstva, ki so bila v ESR na voljo že leta 2021, to je približno 42 milijard EUR, da bi dobil znesek, ki ga je bilo treba še prejeti v preostalih prispevnih obdobjih pred koncem prvotnega obdobja, to je od leta 2021 do leta 2023. Ta znesek je znašal približno 33 milijard EUR.
- 260 Četrtrič, EOR je zadnjenavedeni znesek delil s tri, da bi ga enakomerno razdelil med navedena preostala tri prispevna obdobja. Letna ciljna raven za prispevno obdobje 2021 je bila tako določena na znesek, naveden v točki 248 zgoraj, in sicer na približno 11,287 milijarde EUR.
- 261 EOR je na obravnavi prav tako trdil, da je objavil informacije, na katerih je temeljila metoda, opisana v točkah od 257 do 260 zgoraj, in na podlagi katerih bi tožeča stranka lahko razumela metodo, s katero je bila določena letna ciljna raven. Natančneje, pojasnil je, da je maja 2021, to je po sprejetju izpodbijanega sklepa, vendar pred vložitvijo te tožbe, na svojem spletnem mestu objavil opisni obrazec, imenovan „Fact Sheet 2021“ (v nadaljevanju: opisni obrazec), v katerem je bil naveden ocenjeni znesek končne ciljne ravni. EOR je prav tako trdil, da je bil znesek finančnih sredstev, ki so na voljo v ESR, prav tako dostopen na njegovem spletnem mestu in prek drugih javnih virov, in to pred sprejetjem izpodbijanega sklepa.

- 262 Kar zadeva vsebino obveznosti obrazložitve, iz sodne prakse izhaja, da obrazložitev odločbe, ki jo sprejme institucija ali organ Unije, med drugim ne sme biti protislovna, da se zadevnim osebam omogoči, da se seznanijo z dejanskimi razlogi za to odločitev, da bi lahko pred pristojnim sodiščem branile svoje pravice, in da se temu sodišču omogoči izvajanje nadzora (glej v tem smislu sodbe z dne 10. julija 2008, Bertelsmann in Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, točka 169 in navedena sodna praksa; z dne 22. septembra 2005, Suproco/Komisija, T-101/03, EU:T:2005:336, točke 20 in od 45 do 47, in z dne 16. decembra 2015, Grčija/Komisija, T-241/13, EU:T:2015:982, točka 56).
- 263 Podobno, če avtor izpodbijane odločbe med postopkom pred sodiščem Unije poda nekatera pojasnila v zvezi z razlogi za to odločbo, morajo biti ta pojasnila v skladu s preudarki, navedenimi v tej odločbi (glej v tem smislu sodbi z dne 22. septembra 2005, Suproco/Komisija, T-101/03, EU:T:2005:336, točke od 45 do 47, in z dne 13. decembra 2016, Printeos in drugi/Komisija, T-95/15, EU:T:2016:722, točki 54 in 55).
- 264 Če preudarki, navedeni v izpodbijanem sklepu, niso v skladu s takimi pojasnili, podanimi v sodnem postopku, obrazložitev zadevnega sklepa ne izpolnjuje funkcij, navedenih v točkah 217 in 218 zgoraj. Natančneje, taka neskladnost po eni strani zadevnim osebam preprečuje, da bi se seznanile z dejanskimi razlogi za izpodbijani sklep pred vložitvijo tožbe in pripravile obrambo v zvezi z njimi, po drugi strani pa sodišču Unije preprečuje, da bi opredelilo razloge, ki so bili dejanska pravna utemeljitev za ta sklep, in preučilo njihovo skladnost s pravili, ki se uporabljajo.
- 265 Nazadnje je treba opozoriti, da mora EOR, kadar sprejme sklep o določitvi predhodnih prispevkov, zadevne institucije seznaniti z metodologijo za izračun teh prispevkov (glej sodbo z dne 15. julija 2021, Komisija/Landesbank Baden-Württemberg in EOR, C-584/20 P in C-621/20 P, EU:C:2021:601, točka 122).
- 266 Enako mora veljati za metodo določitve letne ciljne ravni, saj je ta znesek bistvenega pomena za sistematično takega sklepa. Kot namreč izhaja iz člena 4 Izvedbene uredbe 2015/81, se predhodni prispevki izračunajo s porazdelitvijo navedenega zneska med vse zadevne institucije, tako da zvišanje ali znižanje tega zneska povzroči ustrezno zvišanje ali znižanje predhodnega prispevka vsake od teh institucij.
- 267 Iz navedenega izhaja, da čeprav mora EOR institucijam z izpodbijanim sklepom zagotoviti pojasnila v zvezi z metodo določitve letne ciljne ravni, morajo biti ta pojasnila v skladu s pojasnili, ki jih je EOR podal med sodnim postopkom in ki se nanašajo na metodo, ki je bila dejansko uporabljena.
- 268 V obravnavani zadevi pa ni tako.
- 269 Najprej je namreč treba navesti, da je bila v točki 48 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedena matematična formula, ki je bila predstavljena kot podlaga za določitev letne ciljne ravni. Očitno pa je, da ta formula ne vključuje elementov metode, ki jo je EOR dejansko uporabil, kot je bilo pojasnjeno na obravnavi. Kot je namreč razvidno iz točk od 257 do 260 zgoraj, je EOR v okviru te metode dosegel znesek letne ciljne ravni tako, da je od končne ciljne ravni odštel finančna sredstva, ki so na voljo v ESR, da bi izračunal znesek, ki ga je bilo treba plačati do konca prvotnega obdobja, in da je zadnji navedeni znesek delil s tri. Ti dve fazi izračuna pa nista izraženi v navedeni matematični formuli.

- 270 Poleg tega te ugotovitve ni mogoče ovreči s trditvijo EOR, da je maja 2021 objavil opisni obrazec, ki je vseboval razpon morebitnih zneskov končne ciljne ravni, na svojem spletnem mestu pa znesek finančnih sredstev, ki so na voljo v ESR. Ne glede na to, ali je bila tožeča stranka dejansko seznanjena s temi zneski, na podlagi teh zneskov namreč ni mogla razumeti, da je EOR dejansko uporabil obe operaciji, navedeni zgoraj v točki 269, pri čemer je bilo poleg tega pojasnjeno, da v matematični formuli, določeni v točki 48 obrazložitve izpodbijanega sklepa, nista bili niti omenjeni.
- 271 Podobna neskladja so podana tudi pri načinu določitve koeficienta 1,35 %, ki pa ima ključno vlogo pri matematični formuli, navedeni v točki 255 zgoraj. Ta koeficient bi bilo namreč mogoče razumeti tako, da med drugimi parametri temelji na napovedani rasti kritih vlog v preostalih letih prvotnega obdobja. Kot pa je EOR priznal na obravnavi, je bil ta koeficient določen tako, da je bilo z njim mogoče utemeljiti rezultat izračuna zneska letne ciljne ravni, torej po tem, ko je EOR ta znesek izračunal z uporabo štirih faz, navedenih v točkah od 257 do 260 zgoraj, in zlasti tako, da je znesek, ki je rezultat odbitka finančnih sredstev, ki so na voljo v ESR, od končne ciljne ravni, delil s tri. Ta pristop pa nikakor ni razviden iz izpodbijanega sklepa.
- 272 Poleg tega je treba opozoriti, da je bil glede na opisni obrazec znesek ocenjene končne ciljne ravni v razponu od 70 do 75 milijard EUR. Ta razpon pa ni skladen z razponom stopnje rasti kritih vlog med 4 % in 7 %, navedenim v točki 41 obrazložitve izpodbijanega sklepa. EOR je namreč na obravnavi navedel, da je za določitev letne ciljne ravni upošteval 4-odstotno stopnjo rasti kritih vlog, ki je najnižja stopnja drugega razpona, in da je tako dosegel ocenjeno končno ciljno raven 75 milijard EUR, ki je najvišja vrednost prvega razpona. Tako je očitno, da med tema razponoma obstaja neskladje. Na eni strani namreč razpon, ki se nanaša na stopnjo gibanja kritih vlog, vključuje tudi vrednosti, ki so višje od 4-odstotne stopnje, vendar bi njihova uporaba privedla do višjega ocenjenega zneska končne ciljne ravni od tistih, ki so vključene v razpon te ciljne ravni. Na drugi strani tožeča stranka ne more razumeti, zakaj je EOR v razpon, ki se nanaša na navedeno ciljno raven, vključil zneske, nižje od 75 milijard EUR. Za to bi bilo namreč treba uporabiti stopnjo, nižjo od 4 %, ki pa ni v razponu stopnje rasti kritih vlog. V teh okoliščinah tožeča stranka ni mogla ugotoviti, kako je EOR uporabil razpon, ki se nanaša na stopnjo gibanja teh vlog, za izračun ocenjene končne ciljne ravni.
- 273 Iz tega sledi, da v zvezi z določitvijo letne ciljne ravni metoda, ki jo je EOR dejansko uporabil, kot je bila pojasnjena na obravnavi, ne ustreza metodi, opisani v izpodbijanem sklepu, tako da niti institucije niti Splošno sodišče na podlagi izpodbijanega sklepa niso mogli opredeliti dejanskih razlogov, na podlagi katerih je bila ta ciljna raven določena.
- 274 Glede na zgoraj navedeno je treba ugotoviti, da izpodbijani sklep vsebuje pomanjkljivosti v obrazložitvi v zvezi z določitvijo letne ciljne ravni. Zato je treba izpodbijani sklep razglasiti za ničn.

C. Sklepna ugotovitev

- 275 Po preučitvi Splošnega sodišča po uradni dolžnosti je treba ugotoviti, da izpodbijani sklep vsebuje pomanjkljivosti v obrazložitvi v zvezi z določitvijo letne ciljne ravni. Ker so že te pomanjkljivosti take, da utemeljujejo razglasitev ničnosti tega sklepa, ga je treba razglasiti za ničnega v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko.

[...]

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi razširjeni senat),

razsodilo:

- 1. Sklep Enotnega odbora za reševanje (EOR) SRB/ES/2021/22 z dne 14. aprila 2021 o izračunu predhodnih prispevkov za leto 2021 v Enotni sklad za reševanje se razglasi za ničn v delu, v katerem se nanaša na družbo Max Heinr. Sutor OHG.**
- 2. Učinke Sklepa SRB/ES/2021/22 je treba v delu, v katerem se nanaša na družbo Max Heinr. Sutor OHG, ohraniti, dokler v razumnem roku, ki ne sme presegati šestih mesecev od dneva razglasitve te sodbe, ne začne veljati nov sklep EOR o določitvi predhodnega prispevka te institucije v Enotni sklad za reševanje za leto 2021.**
- 3. EOR poleg svojih stroškov nosi stroške, nastale družbi Max Heinr. Sutor OHG.**

Kornezov

De Baere

Petrlík

Kecsmár

Kingston

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 8. maja 2024.

Podpisi